

Insights 5 T1 Suomensos

Seikkailunhalu

”Elämä on uskaltava seikkailu tai ei mitään.”

Helen Keller (kuurosokea)

Olin neljäntoista, kun kysyin ystävän isäpuolelta missä Mount Everest oli. Olimme mäkipävelyretkellä ja Järvialueen jyrkänteille kiipeäminen herätti seikkailunhalun. Koska minua kiusattiin säälimättömästi koulussa, kärsin ahdistuskohtauksista ja olin vastahakoinen poistumaan kotoa. Mutta kun idea iski päähäni, minua ei voinut pysäyttää – kysyttyäni mistä löytyy maailman korkein huippu, menisi vain neljä vuotta, kun ensimmäistä kertaa astuin sille.

Noina vuosina juoksin kilpaa kehittääkseni kestävyttäni, aloitin kalliokiipeilyn, saatoin loppuun Kolmen Huipun Haasteen ja kiipesin Mont Blancille. Aloitin varainkeruun tehdessäni ylioppilaskokeita.

Kahdeksantoistavuotiaana olisin varmaan ollut nuorin Everestin huipulle eteläreittiä kiivennyt Britti, mutta niin ei ollut käyvä. Viikkojen vaelluksen jälkeen, ryhmäni saapui perusleiriin 19 huhtikuuta 2014, päivä sen jälkeen, kun lumivyöry tappoi 16 Sherpa-opasta. Se oli silloin pahin inhimillinen tragedia Everestin historiassa, ja kaikki kiipeily vuorella kiellettiin loppukaudeksi.

Kestäisi 12 kuukautta ennen kuin uskaltautuisin takaisin. Lisävuoden harjoittelun tuloksena olin valmiimpi ja aloin innostua mahdollisuudesta todelliseen kiipeilyyn. Aamu, jona lähdimme perusleiristä ensimmäiseen leiriin, oli synkeä, myrskyisä ja myllertävä. Lähdimme aamun koittaessa edeten eteläpuolen jääputousta kohti reput lastattuina.

Ohitimme korkealle kohoavia pylväitä, murentuvia kielekkeitä ja ammottavia halkeamia, mutta paksun sumun hämärtäessä reittiä, pidin pääni alhaalla keskittyessäni askeleeseen kerrallaan. Useiden kovien tuntien jälkeen olin ohittanut kiipeilyn teknisimmän osuuden ja olin jollain suurella avoimella jäätiköllä. Olin lähellä leiriä, mutta aivan yksin – Tim, tiimiliideri, ja Ellis, toinen kiipeilijä, olivat ehkä 20 minuuttia takanani. Useimmat muut jäsenistä olivat jo leirissä, kun maanjäristys iski.

En ikinä unohda sitä paukahtavaa ääntä, joka kaikui läpi laakson. Katsoin ylös pelästyneenä tietäen, että vuoresta oli murtumassa jäätä, mutten nähnyt kuin muutaman metrin eteeni. Mihinkään ei voinut paeta, kerkesin tuskin ajatella, olisiko parempi irrottaa itseni kiipeilyköydestä ennen kuin lumivyöry iskisi minuun kuin pikajuna.

Se vain tuli ja tuli, pistäen lunta nenääni ja suuhuni. Ilmaa haukkoen yritin uida valkoista virtaa vastaan. Tunsin todellista pelkoa, ällöttävää avutonta tunnetta vatsassani. Tiesin, että valtavat jäämäärät romahtaisivat tietämättä olinko niiden reitillä. Ajattelin perhettäni kotona ja kuvittelin kuolemani ilmoittavat otsikot – en odottanut selviäväni hengissä.

Yhtäkkiä tuuli tyyntyi ja vuori vaikenä. Minuun oli iskenyt vain puuterilumi ja olin välttynyt pahimmalta vyöryltä, mutta tiesin lisävyöryjen olevan tulossa. Vastausta ei kuulunut, kun kysyin radiolla, ja mietin, olivatko kaikki ylä- ja alapuolellani huuhtoutuneet pois. Jatkoin eteenpäin heitä huudellen viimein löytäen taas Timin, Ellisin ja kaksi muuta ryhmän jäsentä; hengissä, mutta häkeltyneinä. Kyyneliä vuodatettiin kun pääsimme leiriin: muu ryhmä oli olettanut meidät kuolleiksi.

Kun otimme radioyhteyden perusleiriin, ymmärsimme, kuinka onnekkaita olimme olleet. Koko alueeseen oli iskenyt paljon suurempi lumivyöry ja se oli tuhoutunut kokonaan. Vasta kahden päivän päästä saimme kyydin alas helikopterilla ja leiri näytti yhä siltä kuin siellä oli ollut lento-onnettomuus. Kaksikymmentäkaksi ihmistä kuoli, mukaan lukien kolme tukitiimimme jäsentä. Yksi Sherpoista oli vain 19-vuotias, kuten minäkin. Hänen kuolemansa vaikutti minuun todella syvästi. Romahdin matkalla kotiin selviytyjän syyllisyyden kuluttamana.

Se maanjäristys tappoi melkein 9000 ihmistä. Siitä lähtien olen keskittynyt keräämään varoja Nepalin jälleenrakentamiseen. Aion eräänä päivänä tehdä kolmannen yrityksen Everestille. Kuten koulukiusaaminen, tästä on selviydyttävä päästäkseni eteenpäin.

Translation by Maxx Perälä

Kiiminki Senior High School